

Arrest

nr. 194 778 van 9 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

« (...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Hazara te zijn en afkomstig te zijn uit Qarabagh, Ghazni. U ging drie jaar naar school en woonde ook enkele jaren in Iran, waarna u naar Afghanistan zou zijn terug gekeerd. U hebt één dochter van uw eerste overleden vrouw. In de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan woonde u in Ghazni stad.

U kreeg problemen met de familie van uw tweede vrouw, omdat zij eisten dat u met uw nieuwe vrouw apart zou gaan wonen van uw ouders en dochter. U weigerde omwille van de gezondheidstoestand van uw nieuwe vrouw; u vond het beter dat ze steeds in de buurt van mensen was. Naar aanleiding hiervan kwam u voor de rechtbank terecht, alwaar u uiteindelijk de scheiding aanvroeg. Uw schoonfamilie ging

niet akkoord en bedreigde u en uw familie met de dood. U vermoedt dat ze connecties hebben met de taliban. U dook een tijdje onder in uw geboortedorp, zat enkele weken bij een vriend van u bij de Afghan Local Police (ALP), en werd door uw moeder uiteindelijk naar een tante in Kabul gestuurd. Uw ex-schoonfamilie viel toen u in Kabul zat uw ouderlijk huis binnen, en kwamen achter uw nieuwe verblijfplaats door uw dochter te bedreigen. U verhuisde daarop naar uw kozijn, ook in Kabul. Na een aantal maanden regelde uw familie een paspoort met een visum voor Turkije. U vertrok op 14 juli 2015. U verbleef tweeënhalve maand in Turkije bij een oude vriend uit uw periode in Iran, maar kon geen werk vinden, en besloot daarop om op illegale wijze verder te reizen naar Europa. U kwam aan in België op 21 oktober 2015 en vroeg dezelfde dag nog asiel aan. Ter staving van uw relaas legt u voor: een taskara, taskara's van uw moeder, vader, en dochter, een paspoort, twee handgeschreven brieven, een informatiebundel, een echtscheidingsakte, een enveloppe, en een bundel met foto's van onder andere paspoorten van uw vader, moeder en dochter.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u vreest dat uw ex-schoonfamilie u zou ontvoeren om u uit te leveren aan de taliban, die u vervolgens zouden martelen en doden (CGVS p. 18). Doorheen uw verklaringen bent u er echter niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat uw ex-schoonfamilie banden heeft met de taliban, of dat de taliban u persoonlijk zou willen vervolgen. Mede hierdoor is het relaas dat u schetst van de bedreigingen aan uw adres door uw exschoonfamilie ook niet geloofwaardig.

Wat betreft de vermeende banden van uw ex-schoonfamilie met de taliban, valt het **vooreerst** op dat deze niet ter sprake kwamen bij uw interview voor de DVZ (vragenlijst CGVS dd. 8 januari 2016, afdeling 3.5.), of in uw initiële beschrijving van uw problemen voor het CGVS (CGVS p. 6 – 8). Hier beperkt u zicht tot te stellen dat uw exschoonfamilie er mee dreigde om het geschil tussen u en hen weg te halen bij de reguliere rechtbank, om het dan te laten beslechten door de taliban (CGVS p. 6). Het CGVS beschikt over informatie die er inderdaad op wijst dat de taliban in uw regio een populair parallel rechtssysteem op poten heeft gezet, waar mensen zich soms vrijwillig aan onderwerpen. Dit toont evenwel geen band met de taliban aan, want deze methode van geschillenbeslechting is zeer wijdverspreid en niet beperkt tot conflicten waar leden of sympathisanten van de taliban bij betrokken zijn; de taliban beslechten tot wel tachtig procent van bepaalde disputen en staan bekend om hun onpartijdigheid en on-omkoopbaarheid (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Uit uw weergave van de gebeurtenissen valt dus niet op te maken dat uw ex-schoonfamilie banden zou hebben met de taliban.

Ten tweede geeft op verschillende momenten zelf aan dat uw ex-schoonfamilie net als u Hazara's en Sjiïeten zijn (verklaring DVZ dd. 8 januari 2016, afdeling 15. a.; CGVS p. 19), wat het hoogst onwaarschijnlijk maakt dat zij banden zouden onderhouden met de taliban. De taliban zijn namelijk een extremistisch-soennitische organisatie, die in het verleden meermaals gerichte campagnes tegen de Hazara's heeft ondernomen (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat zij op instructie zouden handelen van uw ex-schoonfamilie, en al helemaal ondenkbaar dat zij dit zouden doen naar aanleiding van een louter familiale ruzie zonder een duidelijke politiek of monetair voordeel voor henzelf. U werd hier ook op gewezen tijdens het gehoor (CGVS p. 19), waarop u verklaarde dat uw ex-schoonfamilie er evenwel niet uitzien als Hazara's en zich zo als Pashtoun konden voordoen (CGVS p. 19). Het is echter zeer twijfelachtig dat de taliban zouden ingaan op de vraag om iemand op hun zogenaamde zwarte lijst te zetten, louter en alleen op basis van de gelaatstrekken van degene die het aanvraagt. U geeft trouwens zelf aan dat uw ex-schoonfamilie afkomstig is uit een dorp met veel Pashtoun en taliban (CGVS p. 19), waardoor hun religieuze en etnische achtergrond meer dan waarschijnlijk gekend is door de taliban via de dorpelingen aldaar. Hun profiel maakt het daarom hoogst onwaarschijnlijk dat zij banden hebben met de taliban.

Ten derde wees u voor het aantonen van de band van uw ex-schoonfamilie met de taliban ook nog op een aantal indirecte indicaties: u zou het gehoord hebben van kennissen (CGVS p. 13), en uw moeder heeft in hun tuin een verzameling lege oliecontainers waargenomen, waarvan u stelt dat deze gebruikt kunnen worden als huls voor explosieven (CGVS p. 13). Dit kan allerm minst overtuigen; de geruchten enerzijds zijn letterlijk "van horen zeggen", en omwille van een stapel lege oliecontainers meteen besluiten dat u te maken heeft met aanhangers van de taliban, is veel te kort door de bocht. Er zijn hier veel plausibelere verklaringen voor te bedenken, bijvoorbeeld dat het gaat om een familie die aan lagere wal is geraakt, zoals u zelf aangeeft (de vader is verslaafd en heeft alle andere eigendommen van de familie reeds verkocht, CGVS p. 12, 14), en zich daarom maar weinig bekommert om netheid.

Aansluitend hierop dient **ten vierde** te worden opgemerkt dat uw conclusies omtrent de banden van uw schoonfamilie met de taliban, in het licht van wat supra werd geschetst, eerder overhaast over komen. Er mag van u verwacht worden dat u, iemand die voorhoudt te vrezen voor vervolging door de

taliban, zelf een minimum aan onderzoek gedaan zou hebben omtrent uw vermoedens, vooraleer u op basis hiervan Afghanistan zou ontvluchten, dan wel uw asielaanvraag hierop te baseren. Dat u dit niet hebt gedaan, ondermijnt de ernst van de door u voorgehouden vrees.

Ten vijfde, wat betreft de dreiging die uitgaat van uw ex-schoonfamilie, dient te worden vastgesteld dat het beeld dat u van hen schetst moeilijk valt te verenigen met de incidenten die u voorhoudt en de vrees die u voor hen meent te hebben. U geeft aan dat u uw ex-schoonfamilie voor uw tweede huwelijk niet kende, en dat u uw tweede vrouw bij hen moest gaan zoeken omdat u in uw eigen dorp uit bijgeloof niet langer werd beschouwd als een valabele partner (CGVS p. 12). Nadien bleek echter dat de vader een verslaafde was, zijn schoonzoon een dealer, en uw tweede vrouw gezondheidsproblemen had (CGVS p. 5, 6, 12). De familie had de bezittingen die ze voorheen bezaten verkocht (CGVS p. 14), mogelijk om de verslaving van de vader te financieren, en na uw trouw probeerden ze om uw familie meer geld dan in Afghanistan gewoonlijk was te ontfutselen voor de eerste huwelijksnacht, waar u hen door uw standvastigheid van kon afbrengen (CGVS p. 5, 6, 12). Alles samen komt uw ex-schoonfamilie dus niet over als een geharde, meedogenloze clan, maar eerder een berooide en onbeholpen familie, waar het maar moeilijk van valt te geloven dat zij op een nacht uw ouderlijk huis zouden binnenvallen en uw dochter onder schot zouden nemen om uw locatie te achterhalen (CGVS p. 7, 14), laat staan dat hun invloed zou reiken tot in Kabul, alwaar zij mensen zouden hebben die achter u gevraagd zouden hebben bij de familie van uw tante aldaar (CGVS p. 14, 15).

Ten zesde en aansluitend hierop, bent u er nooit in geslaagd om duidelijk te maken precies waarom uw exschoonfamilie achter u aan zou zitten. U stelt dat ze erop aandrongen dat u met uw nieuwe vrouw apart zou gaan wonen van uw huidige familie (CGVS p. 5, 6), **althoewel het niet duidelijk is wat uw ex-schoonfamilie daarbij te winnen had**. Mogelijk waren ze erop uit om via die weg uw familie een huis te doen kopen en zich dat op één of andere manier toe te eigenen, overeenkomstig wat ze probeerden bij de onderhandelingen over de betaling voor de eerste huwelijksnacht (CGVS p. 5, 6). Dit verklaart echter niet waarom ze u nog zouden achtervolgen na uw scheiding. U maakt ook de hypothese dat ze u in de gevangenis wouden zien mocht hun dochter ooit iets overkomen zijn (CGVS p. 7), maar ook dit verklaart niet waarom ze u nog achterna zouden zitten na uw scheiding. De scheiding op zich kan ook niet het wraakmotief zijn geweest, want zoals u zelf en de rechter die uw scheiding uitschreef al aangaven had uw ex-schoonfamilie eerst zelf nog de scheiding voorgesteld (CGVS p. 6, 7).

Volledigheidshalve valt het ook op dat u opvallend lang hebt gewacht om u te beroepen op internationale bescherming. U verklaart namelijk dat u tweeënhalve maand in Turkije heeft verbleven, zonder dat u probeerde om daar asiel aan te vragen of door te reizen naar een ander land om daar bescherming te zoeken (CGVS p. 8). U probeerde daarentegen gedurende die tijd enkel werk te vinden in Turkije, waar u niet in slaagde, en het was naar uw eigen zeggen nadat en omdat u geen werk kon vinden dat u uiteindelijk doorreisde naar Europa, omdat op dat moment toevallig “de wegen open [waren]” (CGVS p. 8). Dit wijst in de richting van een eerder economisch motief voor uw migratie, en geeft reden om te twijfelen aan de waarachtigheid van het risico op het lijden van ernstige schade dat u voorhoudt.

U verwees **ten slotte** ook nog naar de dood van uw broers en uw eigen problemen tijdens het regime van de taliban. Uw broers zouden toen zijn omgekomen tijdens de oorlogsverrichtingen, en uzelf had te lijden onder de effecten van een voedsel embargo ingesteld door de taliban tegen uw regio (CGVS p. 4). Primo dient te worden opgemerkt dat deze feiten ongeveer twintig jaar terug gaan in de tijd (CGVS p. 4). Secundo indiceert u op geen enkel moment dat deze zaken verband houden met de problemen supra omschreven omwille waarvan u Afghanistan ontvlucht bent. Tertio dient met name over het voedsel embargo te worden gesteld dat dit zich voordeed in de context van de heerschappij van de taliban over Afghanistan. Sinds 2001 zijn zij evenwel van de macht verdreven, waardoor er dus goede redenen zijn om aan te nemen dat dergelijke feiten zich niet zullen herhalen. U bent quarto na een periode in Iran trouwens nog teruggekeerd naar Afghanistan, waar u vervolgens jarenlang verbleef (CGVS p. 5). Er dient daarom besloten te worden dat deze gebeurtenissen op zichzelf genomen dus geen aanleiding kunnen vormen om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging in uwer hoofde.

Om deze redenen dient daarom besloten te worden dat u niet aannemelijk kon maken dat uw ex-schoonfamilie banden heeft met de taliban, of dat u een gegronde vrees voor vervolging of een risico op het lopen van ernstige schade liep omwille van uw schoonfamilie, en u geeft zelf geen andere redenen aan waarom u door de taliban vervolgd zou worden. Kortom, u hebt niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale

Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, die genoeg initiatief en zelfredzaamheid heeft getoond om van Afghanistan naar België te reizen. U geeft aan dat u in Iran in de leer bent geweest om kleermaker te worden (CGVS p. 11), een beroep dat u op zelfstandige basis uitoefende in Ghazni (CGVS p. 5, 21), maar ook tijdens uw verblijf bij uw familie in Kabul alwaar u uw kozijn en zijn vrouw bijstond in hun beroep van kleermaker (CGVS p. 10, 11). Gezien het feit dat u er voorheen al in slaagde om uw beroepservaring tijdens uw periode in Kabul nuttig aan te wenden, kan verwacht worden dat dit in de toekomst ook zo zal zijn, waardoor u in Kabul dus in uw levensonderhoud zal kunnen voorzien. U geeft ook aan dat u "lange tijd... enkele maanden" in Kabul hebt gewoond (CGVS p. 7), waardoor van u verwacht kan worden dat u een zekere vertrouwdheid met de stad hebt. Er kan van u dus redelijkerwijs verwacht worden dat u zich zou vestigen in Kabul, alwaar u uit eigen kracht in uw levensonderhoud zou kunnen voorzien.

Bovendien kan u in Kaboel ook rekenen op een sociaal en familiaal netwerk: uw tante en uw kozijn die in de stad wonen hebben u voor uw vertrek allebei reeds tijdlang opgevangen (CGVS p. 7, 11), waardoor verwacht kan worden dat ze u ook in de toekomst zouden ondersteunen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker zet het eerste middel als volgt uiteen:

“II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

II.1.2. Allereerst stelt verwerende partij dat de banden van de ex- schoonfamilie van verzoekende partij met de Taliban niet zouden zijn aangetond:

(...)

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Tijdens het ‘gehoor’ bij de DVZ kreeg verzoekende partij een beperkte tijd en mogelijkheid om haar problemen uiteen te zetten. Er werd haar herhaaldelijk meegedeeld dat zij het kort moet houden en dat zij voldoende tijd zou krijgen op het CGVS om alles in detail te vertellen. Het is dan ook niet serieus om thans te stellen dat verzoekende partij de banden van haar ex-schoonfamilie niet zou hebben aangehaald op de DVZ.

Daarnaast erkent verwerende partij dat er een parallel rechtssysteem op poten is gezet door de Taliban in de regio van verzoekende partij. Verwerende partij meent dat de Taliban de geschillen op een onpartijdige manier zou beslechten. Het gaat uiteraard niet op om enerzijds te stellen dat de Taliban een terreur organisatie is zondere enige respect voor de mensenrechten, de bestaande wetgeving en anderszijds voor te houden dat zij op een legale, eerlijke en onpartijdige manier geschillen zouden beslechten.

Verwerende partij betwist het relaas van verzoekende partij niet en geeft toe dat er inderdaad geschillen aan de Taliban worden voorgelegd. Echter, deze terreurorganisatie is niet gekend voor haar rechtvaardigheid. Integendeel, zij plegen dagelijks aanslagen en gaan op een erg barbaarse manier te werk. Het is dat ook niet ernstig om voor te houden dat het geschil zonder problemen kon worden voorgelegd aan de Taliban. Bovendien, de zaak van verzoekende partij kwam voor de gewone rechtbank, werd op een legitieme manier beslecht en haar schoonfamilie kon zich niet vinden in de beslissing van de rechter, waarna zij beslisten dat de zaak door de Taliban diende te worden beslecht. Het is verzoekende partij en raadsel hoe verwerende partij kan stellen dat dit geen probleem zou vormen voor verzoekende partij gezien zij blootgesteld zou worden aan het oordeel en de wil van de Taliban.

II.1.3. Verwerende partij stelt het vervolgens “onwaarschijnlijk” te vinden dat de ex-schoonfamilie van verzoekende partij banden zou hebben met de Taliban omwille van het feit dat zij shjiieten waren en de Taliban en extremistisch soennitische organisatie is:

(...)

Verwerende partij stelt zelf dat tot wel 80 procent van bepaalde disputen aan de Taliban worden voorgelegd in de regio van verzoekende partij. In dezelfde alinea stelt zij dat de Taliban in het verleden meermaals gerichte campagnes tegen de Hazara’s heeft ondernomen. Welnu, verzoekende partij, als Hazara zijnde zou moeten voorkomen voor de Taliban, die ervoor bekend staat deze etnie te willen uitroeien. Zelfs als hecht verwerende partij geen geloof aan het feit dat de schoonfamilie van verzoekende partij banden zou hebben met de Taliban – quod non, dan nog kan zij bezwaarlijk blijven volharden dat verzoekende partij geen gevaar loopt onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling door deze terreurgroep omwille van haar etnie, wanneer haar zaak zou voorkomen!

II.1.4 Vervolgens stelt verwerende partij het volgende:

(...)

Het feit dat verzoekende partij niet het initieel gevraagde bedrag betaalde voor haar echtgenoot, betekent niet dat haar ex-schoonfamilie meegaand was. Zij hadden een mentaal zieke dochter, die met niemand anders zou kunnen trouwen. Vandaar ook dat zij akkoord gingen met het bedrag dat verzoekende partij uitendelijk voorstelde. Indien zij hier niet mee akkoord zouden gaan, dan had verzoekende partij hen meegedeeld dat zij hun dochter terug mochten meenemen. Omdat zij dat niet

konden en wilden, zijn zij akkoord gegaan. Dit betekent echter niet dat de schoonfamilie verzoekende partij met rust liet.

Verzoekende partij vermoedt dat zij vanaf het begin achter aar geld zaten en het koste wat kost probeerden te bemachtigen: eerst door een zeer hoge bruidsschat te eisen, daarna een apart huis voor haar en haar echtgenote trachten af te dwingen. Indien er dan iets zou gebeuren met haar echtgenote, zouden zij alle schuld in de schoenen van verzoekende partij schuiven, haar in de gevangenis doen belanden en haar bezittingen toe-eigenen.

Deze mensen waren tot alles in staan, zij hadden een drugsdealer als schoonzoon, een verslaafde vader en banden met de Taliban. Verzoekende partij stond er volledig machteloos tegen.

Zij heeft met pijn in het hart haar land van herkomst, haar familie en haar dochtertje moeten achterlaten om haar leven te kunnen redden.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat verwerende partij verzoekende partij op geen enkel ogenblik op enige contradictie of inconsistentie kon betrappen. Haar hele motivering is gebaseerd op het feit dat zij het relaas "bevreemdend" en "weinig waarschijnlijk" vindt.

Dergelijke subjectieve manier van redeneren, zonder rekening te houden met het overvloed van documenten die verzoekende partij neerlegde en de levensomstandigheden in haar regio van herkomst, ontnemt verzoekende partij alle kans op internationale bescherming.

II.1.5 Verzoekende partij merkt op dat zij een goede job en een kind heeft in Afghanistan. Zij had geen enkele reden om alles op te geven en te vertrekken. Indien zij geen vrees zou hebben gehad voor haar leven zou zij nooit dergelijke risico's hebben genomen, haar familie en werk hebben opgegeven en in België asiel hebben aangevraagd.

II.1.6. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker zet het tweede middel als volgt uiteen:

"II.2.1. Ten tweede stelt de verwerende partij in haar beslissing dat er geen subsidiaire bescherming kan gegeven worden omdat verzoekende over een intern vluchtalternatief beschikt en zij zich zou kunnen vestigen in Kabul.

II.2.2. Nergens in Afghanistan, ook niet in Kabul, is de situatie nog veilig te noemen. De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers slachtoffer worden, zijn werkelijk niet meer bij te houden.

Zoals duidelijk blijkt uit dit rapport van het European Country of Origin Information network (ECOI) , zijn de aanslagen, geweldplegingen, en de burgerslachtoffers de laatste jaren verontrustend gestegen.

Verzoekende partij zou met andere woorden gedropt worden in een 'warzone' en moet zich maar zien te beredderen, omdat verwerende partij deze provincie veilig genoeg vindt voor verzoekende partij om zich te vestigen. Dit is niet serieus.

II.2.3. Moest uw Raad van oordeel zijn dat verzoekende partij zich zou kunnen vestigen in Kabul, wenst verzoekende partij hieromtrent het volgende op te merken.

Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban.

De actuele situatie in Kabul en in heel Afghanistan is erg onveilig en verschillende algemeen gekende rapporten tonen aan dat het onmogelijk is voor verzoekende partij om terug te keren naar Afghanistan.

Ook verwernede partij kan niet anders dan toe te geven dat de situatie alleen maar slechter is geworden:

(...)

Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is een gemakkelijke prooi voor de Taliban, om haar te rekruteren en als 'martelaar' in te zetten.

De mensenrechten worden in Afghanistan meer en meer geschonden, zoals ook bevestigd door Human Rights:

“Human Rights Watch research documents declining security and respect for human rights in the country. Government security forces and other armed groups continue to commit abuses with impunity. Deteriorating local security and growing fears for the future contributed to increasing numbers of Afghans fleeing their homes for other parts of the country, other countries, or choosing not to return from overseas. The United Nations High Commissioner for Refugees documented an increase of more than 106,000 internally displaced people from January through June 2013, bringing the total to over 583,000. The main causes of displacement were armed conflict and diminished security.”³

“The ability of Afghan security forces to hold government-held territory, let alone retake insurgent-controlled areas, is unclear, and security concerns for much of the population remain high. The United Nations recorded a 23 percent rise in civilian casualties for the first six months of 2013 compared to 2012, most caused by insurgents, with the Taliban explicitly targeting civilians they see as supporting the government. The security concerns are reflected in the fact that almost half of the 7,000 polling centers planned for the 2014 presidential election face serious threats.”⁴

Zoals verder blijkt uit verschillende bronnen, worden er steeds meer en meer aanslagen gepleegd in Afghanistan en ook de burgerslachtoffers die te betreuren vallen, zijn spectaculair gestegen:

« Despite a 2010 Taliban code of conduct (Layeha) ordering fighters to avoid targeting civilians, the Taliban and other armed groups continued to breach the laws of war by indiscriminately killing and maiming civilians in suicide attacks. Improvised explosive devices were the main cause of civilian casualties. Armed groups targeted and attacked public places; civilians, including officials, perceived as supporting the government; and staff of international organizations.”⁵

Ook uit verschillende zeer recente artikelen blijkt dat de situatie in Kabul alles behalve veilig te noemen is. Zo vielen er minstens 80 doden en 231 gewonden bij een aanslag door IS op 23 juli 2016 nabij een manifestaties met duizenden burgers. **(stukken 3 en 4)**

Bij een dubbele bomaanslag op 5 september 2016 vielen minstens 24 doden en dertigtal gewonden. Deze aanslagen werden opgeëist door de Taliban. **(stuk 5)**

Bij een zelfmooraanslag in Kabul op 16 november 2016 vielen meerdere doden en gewonden. **(stuk 6)**

Op 21 november 2016 pleegde IS een zelfmoordaanslag in een moskee waar 27 dodelijke slachtoffers en meer dan 80 gevonden vielen **(stuk 7)**

Bij een dubbele bomontploffing dd. 10 januari 2017 vielen een twintigtal doden. **(stuk 8)**

Zeer recent nog, op 7 februari 2017 vielen 19 doden bij een aanslag bij het Afgaanse Hooggerechtshof. minstens 41 mensen raakten gewond. **(stuk 9)**

Verwerende partij zwijgt in alle talen over deze aanslagen. Het is onbegrijpelijk hoe zij alnog kan besluiten dat het veilig genoeg zou zijn voor verzoekende partij op zich te vestigen in Kabul?!

II.2.4. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.2.5. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdde erkend worden als vluchteling. Subsidiar de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”.

2.2. Waar verzoeker een schending aanhaalt van artikel 3 EVRM wordt het volgende opgemerkt. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. X), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U verklaart dat u vreest dat uw ex-schoonfamilie u zou ontvoeren om u uit te leveren aan de taliban, die u vervolgens zouden martelen en doden (CGVS p. 18). Doorheen uw verklaringen bent u er echter niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat uw ex-schoonfamilie banden heeft met de taliban, of dat de taliban u persoonlijk zou willen vervolgen. Mede hierdoor is het relaas dat u schetst van de bedreigingen aan uw adres door uw exschoonfamilie ook niet geloofwaardig.

*Wat betreft de vermeende banden van uw ex-schoonfamilie met de taliban, valt het **vooreerst** op dat deze niet ter sprake kwamen bij uw interview voor de DVZ (vragenlijst CGVS dd. 8 januari 2016, afdeling 3.5.), of in uw initiële beschrijving van uw problemen voor het CGVS (CGVS p. 6 – 8). Hier beperkt u zicht tot te stellen dat uw exschoonfamilie er mee dreigde om het geschil tussen u en hen weg te halen bij de reguliere rechtbank, om het dan te laten beslechten door de taliban (CGVS p. 6). Het CGVS beschikt over informatie die er inderdaad op wijst dat de taliban in uw regio een populair parallel rechtssysteem op poten heeft gezet, waar mensen zich soms vrijwillig aan onderwerpen. Dit toont evenwel geen band met de taliban aan, want deze methode van geschillenbeslechting is zeer wijdverspreid en niet beperkt tot conflicten waar leden of sympathisanten van de taliban bij betrokken zijn; de taliban beslechten tot wel tachtig procent van bepaalde disputen en staan bekend om hun onpartijdigheid en on-omkoopbaarheid (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Uit uw weergave van de gebeurtenissen valt dus niet op te maken dat uw ex-schoonfamilie banden zou hebben met de taliban.*

Ten tweede geeft op verschillende momenten zelf aan dat uw ex-schoonfamilie net als u Hazara's en Sjiïeten zijn (verklaring DVZ dd. 8 januari 2016, afdeling 15. a.; CGVS p. 19), wat het hoogst onwaarschijnlijk maakt dat zij banden zouden onderhouden met de taliban. De taliban zijn namelijk een extremistisch-soennitische organisatie, die in het verleden meermaals gerichte campagnes tegen de Hazara's heeft ondernomen (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat zij op instructie zouden handelen van uw ex-schoonfamilie, en al helemaal ondenkbaar dat zij dit zouden doen naar aanleiding van een louter familiale ruzie zonder een duidelijke politiek of monetair voordeel voor henzelf. U werd hier ook op gewezen tijdens het gehoor (CGVS p. 19), waarop u verklaarde dat uw ex-schoonfamilie er evenwel niet uitzien als Hazara's en zich zo als Pashtoun konden voordoen (CGVS p. 19). Het is echter zeer twijfelachtig dat de taliban zouden ingaan op de vraag om iemand op hun zogenaamde zwarte lijst te zetten, louter en alleen op basis van de gelaatstrekken van degene die het aanvraagt. U geeft trouwens zelf aan dat uw ex-schoonfamilie afkomstig is uit een dorp met veel Pashtoun en taliban (CGVS p. 19), waardoor hun religieuze en

etnische achtergrond meer dan waarschijnlijk gekend is door de taliban via de dorpelingen aldaar. Hun profiel maakt het daarom hoogst onwaarschijnlijk dat zij banden hebben met de taliban.

Ten derde wees u voor het aantonen van de band van uw ex-schoonfamilie met de taliban ook nog op een aantal indirecte indicaties: u zou het gehoord hebben van kennissen (CGVS p. 13), en uw moeder heeft in hun tuin een verzameling lege oliecontainers waargenomen, waarvan u stelt dat deze gebruikt kunnen worden als huls voor explosieven (CGVS p. 13). Dit kan allerm minst overtuigen; de geruchten enerzijds zijn letterlijk "van horen zeggen", en omwille van een stapel lege oliecontainers meteen besluiten dat u te maken heeft met aanhangers van de taliban, is veel te kort door de bocht. Er zijn hier veel plausibelere verklaringen voor te bedenken, bijvoorbeeld dat het gaat om een familie die aan lagere wal is geraakt, zoals u zelf aangeeft (de vader is verslaafd en heeft alle andere eigendommen van de familie reeds verkocht, CGVS p. 12, 14), en zich daarom maar weinig bekommert om netheid.

Aansluitend hierop dient **ten vierde** te worden opgemerkt dat uw conclusies omtrent de banden van uw schoonfamilie met de taliban, in het licht van wat supra werd geschetst, eerder overhaast overkomen. Er mag van u verwacht worden dat u, iemand die voorhoudt te vrezen voor vervolging door de taliban, zelf een minimum aan onderzoek gedaan zou hebben omtrent uw vermoedens, vooraleer u op basis hiervan Afghanistan zou ontvluchten, dan wel uw asielaanvraag hierop te baseren. Dat u dit niet hebt gedaan, ondermijnt de ernst van de door u voorgehouden vrees.

Ten vijfde, wat betreft de dreiging die uitgaat van uw ex-schoonfamilie, dient te worden vastgesteld dat het beeld dat u van hen schetst moeilijk valt te verenigen met de incidenten die u voorhoudt en de vrees die u voor hen meent te hebben. U geeft aan dat u uw ex-schoonfamilie voor uw tweede huwelijk niet kende, en dat u uw tweede vrouw bij hen moest gaan zoeken omdat u in uw eigen dorp uit bijgeloof niet langer werd beschouwd als een valabele partner (CGVS p. 12). Nadien bleek echter dat de vader een verslaafde was, zijn schoonzoon een dealer, en uw tweede vrouw gezondheidsproblemen had (CGVS p. 5, 6, 12). De familie had de bezittingen die ze voorheen bezaten verkocht (CGVS p. 14), (...) en na uw trouw probeerden ze om uw familie meer geld dan in Afghanistan gewoonlijk was te ontfutselen voor de eerste huwelijksnacht, waar u hen door uw standvastigheid van kon afbrengen (CGVS p. 5, 6, 12). Alles samen komt uw ex-schoonfamilie dus niet over als een geharde, meedogenloze clan, maar eerder een berooide en onbeholpen familie, waar het maar moeilijk van valt te geloven dat zij op een nacht uw ouderlijk huis zouden binnenvallen en uw dochter onder schot zouden nemen om uw locatie te achterhalen (CGVS p. 7, 14), laat staan dat hun invloed zou reiken tot in Kabul, alwaar zij mensen zouden hebben die achter u gevraagd zouden hebben bij de familie van uw tante aldaar (CGVS p. 14, 15).

Ten zesde en aansluitend hierop, bent u er nooit in geslaagd om duidelijk te maken precies waarom uw exschoonfamilie achter u aan zou zitten. U stelt dat ze erop aandrongen dat u met uw nieuwe vrouw apart zou gaan wonen van uw huidige familie (CGVS p. 5, 6), **althoewel het niet duidelijk is wat uw ex-schoonfamilie daarbij te winnen had**. Mogelijk waren ze erop uit om via die weg uw familie een huis te doen kopen en zich dat op één of andere manier toe te eigenen, overeenkomstig wat ze probeerden bij de onderhandelingen over de betaling voor de eerste huwelijksnacht (CGVS p. 5, 6). Dit verklaart echter niet waarom ze u nog zouden achtervolgen na uw scheiding. U maakt ook de hypothese dat ze u in de gevangenis wouden zien mocht hun dochter ooit iets overkomen zijn (CGVS p. 7), maar ook dit verklaart niet waarom ze u nog achterna zouden zitten na uw scheiding. De scheiding op zich kan ook niet het wraakmotief zijn geweest, want zoals u zelf en de rechter die uw scheiding uitschreef al aangaven had uw ex-schoonfamilie eerst zelf nog de scheiding voorgesteld (CGVS p. 6, 7).

Volledigheidshalve valt het ook op dat u opvallend lang hebt gewacht om u te beroepen op internationale bescherming. U verklaart namelijk dat u tweeënhalve maand in Turkije heeft verbleven, zonder dat u probeerde om daar asiel aan te vragen of door te reizen naar een ander land om daar bescherming te zoeken (CGVS p. 8). U probeerde daarentegen gedurende die tijd enkel werk te vinden in Turkije, waar u niet in slaagde, en het was naar uw eigen zeggen nadat en omdat u geen werk kon vinden dat u uiteindelijk doorreisde naar Europa, omdat op dat moment toevallig "de wegen open [waren]" (CGVS p. 8). Dit wijst in de richting van een eerder economisch motief voor uw migratie, en geeft reden om te twijfelen aan de waarachtigheid van het risico op het lijden van ernstige schade dat u voorhoudt.

U verwees **ten slotte** ook nog naar de dood van uw broers en uw eigen problemen tijdens het regime van de taliban. Uw broers zouden toen zijn omgekomen tijdens de oorlogsverrichtingen, en uzelf had te lijden onder de effecten van een voedsel embargo ingesteld door de taliban tegen uw regio (CGVS p. 4). Primo dient te worden opgemerkt dat deze feiten ongeveer twintig jaar terug gaan in de tijd (CGVS p. 4). Secundo indiceert u op geen enkel moment dat deze zaken verband houden met de problemen supra omschreven omwille waarvan u Afghanistan ontvlucht bent. Tertio dient met name over het voedsel embargo te worden gesteld dat dit zich voordeed in de context van de heerschappij van de taliban over Afghanistan. Sinds 2001 zijn zij evenwel van de macht verdreven waardoor er dus goede redenen zijn om aan te nemen dat dergelijke feiten zich niet zullen herhalen. U bent quarto na een

periode in Iran trouwens nog teruggekeerd naar Afghanistan, waar u vervolgens jatreng lang verbleef (CGVS p. 5). Er dient daarom besloten te worden dat deze gebeurtenissen op zichzelf genomen dus geen aanleiding kunnen vormen om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging in uwer hoofde.

Om deze redenen dient daarom besloten te worden dat u niet aannemelijk kon maken dat uw ex-schoonfamilie banden heeft met de taliban, of dat u een gegronde vrees voor vervolging of een risico op het lopen van ernstige schade liep omwille van uw schoonfamilie, en u geeft zelf geen andere redenen aan waarom u door de taliban vervolgd zou worden. Kortom, u hebt niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. (...)

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker stelt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans kreeg, gezien de beperkte tijd en mogelijkheid om zijn problemen uiteen te zetten, de vermeende banden van zijn ex-schoonfamilie met de taliban te vermelden, is de Raad van oordeel dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoeker diende een kort doch volledig overzicht te geven van de feiten en elementen die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, zoals hem tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd, en dit overeenkomstig de op hem rustende verplichting om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (stuk 18, vragenlijst, vraag 3.5). Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen van zijn asielaanvraag vermeldt. Het element dat zijn ex-schoonfamilie banden zou hebben met de taliban is een wezenlijk element van zijn aanvraag, waardoor er redelijkerwijs verwacht kon worden dat hij dit bij het invullen van de vragenlijst zou hebben vermeld. Verzoeker vermeldde dit element bovendien evenmin bij de initiële beschrijving van zijn problemen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 5, gehoorverslag, p. 6-8).

Verzoekers kritiek op de in de bestreden beslissing ontwikkelde argumentatie aangaande het parallelle rechtspraakmechanisme van de taliban in verzoekers regio van herkomst getuigt van een verkeerde lezing van dit motief. In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, spreekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich op geen enkele wijze uit over het eventuele risico op vervolging of ernstige schade dat verzoeker desgevallend loopt indien hij zou moeten verschijnen voor een taliban-gerecht. Wel argumenteert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker zijn voorgehouden vrees om door zijn ex-schoonfamilie te worden uitgeleverd aan de taliban niet aannemelijk maakt omdat hij, onder meer, niet aantoont dat zijn ex-schoonfamilie banden zou hebben met de taliban. Wat deze vermeende banden betreft, beperkte verzoeker zich er in de beschrijving van zijn problemen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te stellen dat zijn ex-schoonfamilie er mee dreigde het geschil met betrekking tot zijn ex-vrouw weg te halen bij de reguliere rechtbank en het te laten beslechten door de taliban. Zoals door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht wordt gesteld, toont dit element geen band met de taliban aan, in de mate dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in verzoekers regio van herkomst de beslechting van welbepaalde geschillen door de overgrote meerderheid van de bevolking bij voorkeur wordt toevertrouwd aan dergelijk taliban-gerecht, deels uit onvrede met de corruptie en omkooppraktijken waarmee reguliere aanklagers en rechters zich zouden inlaten.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij in zijn land van herkomst het risico loopt om door de taliban onmenselijk of vernederend te worden behandeld omwille van zijn etnie indien zijn zaak zou voorkomen

bij een taliban-gerecht, blijkt uit zijn verklaringen niet dat zijn vrees dienaangaand nog actueel is. Immers, verzoeker gaf aan dat hij door zijn echtgenote van meet af aan voor de keuze werd gesteld om met haar apart te gaan wonen of van haar te scheiden. Omdat verzoekers voorstel om met zijn vrouw apart te gaan wonen mits ondertekening van een document dat hem exonereert indien haar iets in zijn afwezigheid overkomt door de tegenpartij niet werd aanvaard, zou de zaak uiteindelijk voor de rechtbank zijn gebracht, waar verzoekers ex-schoonfamilie ermee zou hebben bedreigd het geschil voor te leggen aan de taliban indien er geen oplossing werd bereikt waarmee zij zich konden verzoenen. Om dit te vermijden zou verzoeker uiteindelijk akkoord zijn gegaan met een scheiding. Verzoeker verklaarde dat de scheiding werd uitgeschreven en legde tevens de scheidingsakte neer in het kader van zijn asielpcedure. De vrees dat verzoeker nog voor een taliban-gerecht zou moeten verschijnen in het huwelijksgeschil met zijn voormalige schoonfamilie is niet langer aan de orde aangezien de scheiding voltrokken is.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige en gedetailleerde wijze gemotiveerd waarom verzoeker zijn vrees om door zijn ex-schoonfamilie te worden ontvoerd en uitgeleverd aan de taliban, die hem vervolgens zouden martelen en doden, niet aannemelijk maakt. Verzoeker beperkt zich desbetreffend tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende doet hij geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat verzoeker in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij beweert dat geen rekening werd gehouden met de "overvloed van documenten" die hij neerlegde. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht als volgt gemotiveerd:

"De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanspraak zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken."

De door verzoeker geciteerde algemene informatie waaruit blijkt dat de mensenrechten in Afghanistan worden geschonden en het loze argument dat hij voor de taliban een gemakkelijke prooi is om te worden gerekruteerd en als martelaar te worden ingezet volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De foto's die door verzoeker werden bijgebracht middels zijn aanvullende nota van 26 september 2017 en waarop hij te zien zou zijn als *arbaki* (lokale politieman) kunnen geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. Voor zover deze foto's verzoekers profiel van politieman dienen aan te tonen, kan hieraan niet het minste geloof worden gehecht gelet op de vaststelling dat verzoeker hiervan eerder geen melding heeft gemaakt en gedurende de administratieve procedure voorhield in zijn land van herkomst als kleermaker te hebben gewerkt (stuk 18, verklaring DVZ, rubriek 12, stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Verzoeker licht bovendien niet toe, en de Raad ziet niet in, op welke wijze deze foto's verzoekers vluchtmotieven zouden kunnen staven.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en dat verzoekers derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanspraak, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade

bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie aanwezig in het administratief dossier (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van november 2016 en COI Focus "*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*" van 25 januari 2016) blijkt dat Kabul op een veilige manier toegankelijk is via haar internationale luchthaven, die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van november 2016, gevoegd bij het administratief dossier), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile'-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij brengt per aanvullende nota van 13 oktober 2017 de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 6 juni 2017 bij. Uit deze recente informatie blijkt niet dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul in die zin gewijzigd is dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers aldaar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Waar verzoeker verwijst naar recente aanslagen die plaatsvonden in Kabul (stukken 3-9 gevoegd bij het verzoekschrift), slaagt hij er niet in bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul onderuit te halen. De twee aanslagen tijdens een sjiitische manifestatie (stukken 3 en 4) respectievelijk op een sjiitische moskee (stuk 7), die werden opgeëist door Islamitische Staat, duiden er niet op dat de mate van dergelijk geweld in Kabul dermate groot is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om er het slachtoffer van te worden. Voor zover de overige door verzoeker vermelde incidenten niet reeds in rekening werden gebracht in de door verweerder bijgebrachte recente informatie, blijkt dat zij passen binnen het hoger beschreven patroon van gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile'-doelwitten en waarbij Afghaanse burgers als dusdanig niet worden gevisieerd. Zo was het doelwit van de aanslag op 5 september 2016 het presidentiële kantoor. De aanslag op 16 november was dan weer gericht op een voertuig dat veiligheidstroepen vervoerde. De aanslagen vermeld in stuk 8 passen eveneens in het beschreven patroon, gezien het doel een bus was die regeringsmedewerkers

van een ministerie naar huis bracht. De aanslag vermeld in stuk 9 tenslotte vond plaats op de parking van het Afghaanse hooggerechtshof in Kabul en was dus eveneens gericht tegen overheidsmedewerkers, gezien de slachtoffers voornamelijk ambtenaren waren.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

“(…)U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, die genoeg initiatief en zelfredzaamheid heeft getoond om van Afghanistan naar België te reizen. U geeft aan dat u in Iran in de leer bent geweest om kleermaker te worden (CGVS p. 11), een beroep dat u op zelfstandige basis uitoefende in Ghazni (CGVS p. 5, 21), maar ook tijdens uw verblijf bij uw familie in Kabul alwaar u uw kozijn en zijn vrouw bijstond in hun beroep van kleermaker (CGVS p. 10, 11). Gezien het feit dat u er voorheen al in slaagde om uw beroepservaring tijdens uw periode in Kabul nuttig aan te wenden, kan verwacht worden dat dit in de toekomst ook zo zal zijn, waardoor u in Kabul dus in uw levensonderhoud zal kunnen voorzien. U geeft ook aan dat u “lange tijd... enkele maanden” in Kabul hebt gewoond (CGVS p. 7), waardoor van u verwacht kan worden dat u een zekere vertrouwdheid met de stad hebt. Er kan van u dus redelijkerwijs verwacht worden dat u zich zou vestigen in Kabul, alwaar u uit eigen kracht in uw levensonderhoud zou kunnen voorzien.

Bovendien kan u in Kaboel ook rekenen op een sociaal en familiaal netwerk: uw tante en uw kozijn die in de stad wonen hebben u voor uw vertrek allebei reeds tijdlang opgevangen (CGVS p. 7, 11), waardoor verwacht kan worden dat ze u ook in de toekomst zouden ondersteunen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)

Verzoeker gaat niet in op bovenstaande motieven in verband met de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief, en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tot slot wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF